

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

ДОСКОНАЛИЙ ДАР

Напевно, важко знайти людину, якій не подобалося б отримувати подарунки. Згадайте, як у дитинстві ми чекали на день народження або на свято Нового року якогось особливого подарунка, щось таке, чого не могли дозволити собі купити на кишенькові гроші та про що могли тільки мріяти.

ПОДАРУНКИ ВІД МАМИ

ХРИСТОС І ЗАКОН

Та він мав на увазі зовсім не те, що ви кажете! – Ні, саме це! Ви були свідками таких суперечок? Думаю, що так... І здається, що кожний пра вий по-своєму. Як з'ясувати істину?

РОЗКАЯННЯ БАТЬКА

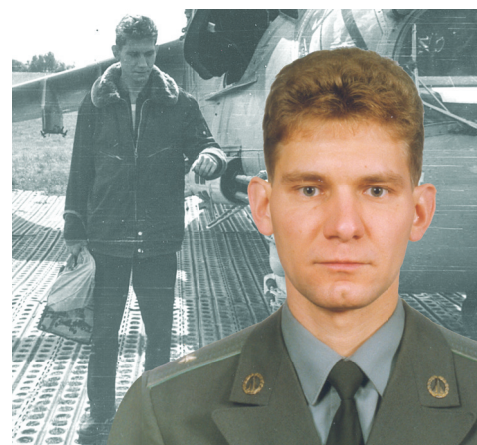
«Послухай, синку. Я промовляю ці слова в той час, коли ти спиш; твоя маленька ручка підкладена під щічку...»

УЕЛЬСЬКЕ ВІДРОДЖЕННЯ

Одним з найбільших відроджень в історії християнства було Уельське Відродження 1904 року. 26-річний Еван Робертс впродовж 13 років молився про керівництво Святого Духа в своєму житті, про цілковиту відданість Богу. Він вибрав Господа, щоб його серце було повністю присвячене Божому Царству.

ПОЗИТИВНЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

НА ВЕРТОЛЬОТІ ДО БОГА

Внизу розкинувся густий лід пожевклий ліс. А спереду — спереду було видно поле. Повітря так і випромінювало свободу. І серце Андрія раптом йокнуло — ось вона твоя мрія. «Чи справді це те, чого я хочу від життя?»

ДАРУЙТЕ ЩАСТЯ

СУХОФРУКТИ З РОДИНКОЮ!

2

3

4

5

6

7

8

10

11

Прірва

Якось дорогою йшла юрба людей. Кожний ніс на плечі свій хрест. Одній людині здавалося, що її хрест важчий за інші. Вона була дуже хитрою. Відставши від усіх, вона зайшла в ліс і відрізала частину хреста. Задоволена, що обхитрила всіх, вона наздогнала решту і пішла далі. Раптом на шляху з'явилася прірва. Всі поклали свої хрести і перейшли. А хитра людина залишилася на цьому боці, тому що її хрест виявився коротким.

Нові винаходи

Навчатися можна, споглядаючи будь-яку річ. Усе в цьому світі існує, щоб навчати нас. Нас робить мудрими не лише те, що створив Господь, але й те, що зробили люди.

— Чого ж навчає нас, наприклад, залізниця?

— Що, запізнившись на мить, можна пропустити все.

— А телеграф?

— Що кожне слово рахується.

— А телефон?

— Що там чують те, що ми говоримо тут.

Сліпа жалість

Іде жалість по світу.

Ціпком дорогою ошупує. Кого зустріне — мило-стиню просить. І дякує всім: і тим, хто дав, і тим, хто пройшов повз. До того ж останнім — особливо дякує, бажаючи їм земних благ і спасіння.

Люди думають, що вона — сліпа.

А жалість усе бачить.

Просто їй усіх шкода.

І особливо тих, хто нічого не дав їй...

Віталій КОЛІСНИК

Досконалий дар

Напевно, важко знайти людину, якій не подобалося б отримувати подарунки. Згадайте, як у дитинстві ми чекали на День народження або на свято Нового року якогось особливого подарунка, щось таке, чого не могли дозволити собі купити на кишенькові гроші та про що могли тільки мріяти. Звичайно, коли стаєш більш самостійним, то вже й сам можеш дозволити собі зробити гарний подарунок, і, можливо, тому в зрілому віці нам уже дарують частіше символічні подарунки, просто як знак уваги.

У дитинстві найкращий подарунок зазвичай одержуєш від батьків. Тато й мама знають наші інтереси, знають, про що мріємо, і, звичайно ж, люблячим батькам приємно втілити в життя заповітну мрію своєї дитини. Святе Письмо говорить, що в нас є люблячий Небесний Отець. Чи є в Нього подарунок для нас? Чи може Він виконати наші заповітні мрії?

Якщо ми не схильні списувати все на волю випадку й зауважуємо, як Бог бере участь у нашому житті, то побачимо, як Отець Небесний дарує нам щодня різні подарунки. І, мабуть, не вистачить навіть багатосторінкового тому, щоб описати всі ті благословення, які ми щодня отримуємо від Бога. У Нього, як і в кожного земного батька, є для нас особливий подарунок, який ми, на жаль, часом не помічаємо та не приймаємо у своє життя.

Часто при зустрічі ми вітаємося, тим самим бажаючи один одному здоров'я. Однак ми продовжуємо хворіти й не можемо зрозуміти, чому так відбувається. Наш Небесний Отець так само бажає нам добра і прагне дати нам повноцінне здоров'я. Ми часто звертаємо увагу на фізичне здоров'я, при цьому не піклуючись про його духовну складову, які насправді дуже взаємозалежні. Саме для того, щоб дати нам повноцінне здорове життя, у прадавні часи Господь послав свого Бога Сина, щоб той, будучи Людиною, дав усім справжнє, повноцінне зцілення. Ще перед початком своєї місії Ісус Христос зачитав зі Святого Письма, що саме Він робитиме: «Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене зціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим — прозріння, і пригноблених відпустити на волю; звідати рік Господнього помилування!» (Луки 4:18, 19). Інакше кажучи, Ісус прийшов на землю, щоб ми «мали життя і щоб надміру мали» (Івана

10:10). Чи діяв Він згідно з цією програмою?

Одного разу до Ісуса прийшли учні Івана Хрестителя: «Прийшовши до Нього, мужі сказали: Іван Хреститель послав нас до Тебе запитати, чи Ти Той, Хто має прийти, чи нам чекати на іншого? Саме тоді Він оздоровив багатьох від недуг та мук і від злих духів, і багатьом сліпим повернув зір. Тож Він сказав їм у відповідь: Ідіть і сповістіть Іванові, що ви побачили й почули: сліпі прозрівають, криві ходять, прокажені очищуються, глухі чують, мертві воскреснуть, бідним звіщається Добра Звістка; блаженний той, хто через Мене не спокуситься» (Луки 7:20-23). Цікаво, що Ісус не просто заліковував хвороби, Він вирішував проблему не тільки на фізичному рівні, але й на духовному, Ісус зціляв тіло людини й оновлював її душу. Господь Ісус розумів, що для повноцінного здоров'я людям не вистачає насамперед повноцінних стосунків з Богом, близькими людьми й навколишнім світом. Він давав людям життя надміру.

А що ж тепер? Чи можемо ми зараз отримати дар зцілення, який люди в прадавні часи отримували від Ісуса під час його перебування на землі? Адже Біблія говорить нам, що Він піднісся на небеса, де проводить зараз заступницьке служіння для нашого спасіння. Чи можемо ми отримати зцілення від Ісуса сьогодні, і якщо можемо, то як?

У Писанні ми читаємо: «Все добре, що нам дане, і кожний досконалий дар походить згори, сходить від Отця світла, в Якого нема зміни, ні тіні переміни» (Якова 1:17). Як бачимо, у Бога немає зміни і навіть тіні переміни, тобто як 2000 років тому Бог бажав нам зцілення й усіляко піклувався про нас, будучи Людиною, так і зараз Він бажає дати нам повноцінне духовне й фізичне здоров'я.

Як Ісус може допомогти нам у наших потребах сьогодні? У Євангелії від Івана сам Христос сказав: «А Утішитель — Дух Святий, Якого

Отець пошле в Моє Ім'я, Той вас навчить усього і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Івана 14:26). Новий Завіт свідчить, що третя особистість Божества — Дух Святий — нині є представником, виконавцем, продовжувачем навчання Ісуса Христа. Бог Син бажає дати нам зцілення так само, як і в стародавні часи, коли Він перебував з людьми на землі.

У посланні Якова говориться про те, як ми можемо отримати зцілення: «Як хтось між вами страждає, хай молиться. Як хтось радіє, хай співає псалми» (Якова 5:13). Слід зазначити, що участь пресвітерів Церкви в зціленні хворого не відміння участі професійного лікаря, який може встановити діагноз і призначити лікування. Однак, перш ніж починати лікування фізичних недуг, слід відновити духовне здоров'я. Далі Яков говорить: «І молитва віри спасе хворого, і Господь підійме його, а коли він учинив гріхи, вони йому будуть прощені. Тому визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоб зцілитися. Бо має велику силу ревна молитва праведника» (Якова 5:15, 16). Як бачимо із цих віршів, дуже важливо насамперед примиритися з Богом і близькими. Молитва віри — це молитва, у якій людина визнає свої помилки й дає обітницю, бажаючи залишити свої гріхи й жити новим життям, і ми бачимо, що Господь готовий пробачити гріхи у відповідь на таку молитву й дати зцілення.

Багато хто з нас, занедужавши, більше покладається на лікарів і ліки, які вони приписують, але Святе Письмо закликає нас передусім покладатися на Бога, Який єдиний напевне знає, що саме потрібно як для нашого тіла, так і для душі. Бог не дарує нам якісь дрібнички, які ми хотіли б отримати, щоб догодити своїм примхам, однак у Нього є більш коштовний дар для нас — дар зцілення тіла й душі. Питання тільки в тому, чи прагнемо ми, розкавшись у своїх гріхах, отримати цей дар?

Подарунки від мами

Я розуміюся на подарунках! Я вам зараз усе про них розкажу.
Першим, що я почула рано-вранці 1 січня, було слово «мама». Мене розбудив тихий голосок однорічної дівчинки, яку ми удочерили в грудні минулого року. Вона визирнула з ліжечка і знову покликала мене: «Мамо!» Серце наповнилося теплом, сльози накопилися на очі. Донечка моя! Який це подарунок!

Я вже давно мама, у мене є два сини і донька, але це — інше. Це дитя — четверте — подарунок Бога.

А почалося все кілька років тому, уявіть собі, з подарунків. Мені дуже подобається дарувати те, що роблю своїми руками. Мене не дратує монотонність плетіння, копітка праця. Я часто гаю час увечері за п'яльцями, спицями, шиттям. А потім дарую свої шедеври друзям, членам сім'ї, колегам по роботі. Що може бути кращим, ніж теплий світер, весь у дивакуватих косах, який я сплела для чоловіка своїми руками. Такого ніде не знайдеш! Молодшому сину потрібний пуловер з кумедним кошешням. А дорослій доньці — вишу-

кану шаль, сплетену гачком. Тепло й модно. Матусі вишила ексклюзивну картину: «Ангел щастя» називається. Тату — футляр для окулярів, гарно вийшло! Колегам зв'язала яскраві прихватки для кухні, серветки, підставочки — різні приємні речі. Виявилось, що після моїх творчих приготувань до свята у мене залишилося багато різнокольорових пухнастих клубочків. І тоді народилася ідея зв'язати маленькі шкарпетки і віднести на Різдво в дитячий будинок. Так я й зробила. Зібрала іграшки, дитячий одяг, купу плетених шкарпеток і пішла в дитячий будинок. Завідувачка сказала, що взагалі в одязі та в іграшках немає потреби, спонсорів вистачає. А ось за шкарпетки дуже дякувала. У цьому діти мають потребу. Адже в цих шкарпетках не просто тепло, а тепло ма-

миних рук. На прощання завідувачка попросила мене назвати своє ім'я. Я збентежилася. Для чого? «Ми скажемо дітям, хто передав їм подарунки на Різдво», — сказала вона. І я, червоніючи, пролепетала: «Скажіть, що від мами...»

Кілька років поспіль я плела шкарпетки і передавала в дитячий будинок. А в моїй душі визрівало бажання. І час настав: сьогодні моє четверте дитя, моя дитина, виношена не в череві, у серці, розцвітає в мене на очах і щасливо лепече: «Мамо!»

Але маленькі шкарпетки діти з дитячого будинку будуть отримувати в подарунок, як і раніше. Якщо ви вмієте плести — робіть це разом зі мною! Я закликаю всіх: даруйте добро і тепло. І нехай береже вас Господь!

Мудреці древности о книге

«Адже великою буває користь від книжного вчення... це — річка, що наповнює Всесвіт, це джерело мудрості; в книгах глибина, яку неможливо виміряти... Якщо пошукаєш в книгах старанно мудрості, то знайдеш велику користь для душі своєї».

Літописець Нестор

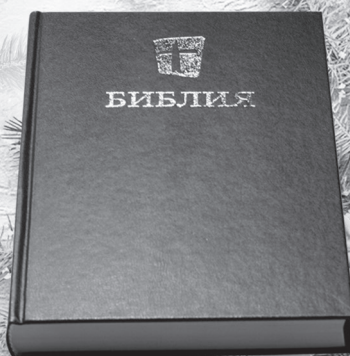
«Ти маєш повернути твоє серце до книг. Справді, немає нічого вищого, ніж книги... Я хотів би показати твоїм очам їхню красу».

Давньоєгипетський вислів

Новый Завет

О вы, люди земные!
О вы, люди земные!
Сколько вам ни подай —
Говорите вы: «Мало»,
Иль: «Другое нам дай».
То вам хочется снега,
То дождя, то росы,
То о холоде просите,
То вам надо жары.
А земля хоть большая,
Но она ведь одна.
А людей — словно стаи,
И всем нужно сполна.
Как дать всем, что им надо,
И на всех угодить?
Как жару и прохладу
В один миг совместить?
И как мало бывает
Тех, кто скажет Творцу
Хоть простое «спасибо»
За земную красу,
За цветы луговые,
За начавшийся день
За колосья ржаные,
За хмельную сирень.
Если мало вам солнца —
Я вам люстры зажгу.
Если мало тепла вам —
Я огонь разведу.
Только все проходящее
На сей грешной земле,
И ничто из сокровищ
Не насытит вполне.
Только нищие духом
Могут в Царство войти.
Попроси ты у Бога,
Чтоб Христа обрести.
Пустоту в твоём сердце
Он заполнит сполна,
И тогда ты увидишь:
Все вокруг — суета.
«Что тебе еще нужно?» —
Ты услышишь вопрос.
И ответишь спокойно:
«Ничего. Лишь... Христос».

■ А. Н.

Промовисте мовчання

Ніколь і Селджа познайомилися на уроці норвезької мови. Обидві дівчини живуть у Норвегії недавно. Ніколь, студентка, місіонер зі Сполучених Штатів Америки. Селджа — ізраїльтянка, приїхала слідом за своїм другом-норвежцем, з яким познайомилася, коли той проходив у Ізраїлі службу у військах ООН.

Дівчата швидко подружилися. Але коли Ніколь сказала, що вона-християнка, Селджа попросила її ніколи не починати розмови про Бога. «Не люблю слухати про те, у що не вірю», — пояснила вона.

Трохи насторожившись від настільки категоричної заяви, Ніколь погодилася не торкатися цієї теми.

Через два місяці Селджа запросила Ніколь до себе в гості. Після вечери, миючи посуд, Селджа сказала:

— Знаєш, Ніколь, ти зовсім не така, як усі мої знайомі.

— Гм... Спасибі... Але ти, мені здається, трохи перебільшуєш, — відповіла Ніколь.

— Ні, серйозно, — спробувала пояснити Селджа. — Я ніколи не зустрічала таких людей. Ти завжди така ласкава до інших. У тебе для кожного в нашій класі знаходиться добре слово. А ще, ти постійно усміхаєшся й ніколи не буваєш роздратованою, навіть зробивши помилку. Ти, знаю, християнка, я ж, як тобі відомо, ні в що таке не вірю. І все рівно чомусь продовжую дружити з тобою.

Якийсь час Селджа зосереджено терла каструлю, а потім раптом запропонувала:

— Слухай, Ніколь, чому б тобі не розповісти, як ти повірила в Бога, і, взагалі, у чому полягає твоя віра?

Занадто часто ми схильні вважати, що свідчити про свою віру — значить говорити про неї. А тим часом кращим свідченням можуть стати наші вчинки. Якщо ви претендуєте на звання християнина, знайте, що ваше ставлення до людей — найкраща проповідь «за» або «проти» Бога. Подумайте, про що говорять ваші вчинки?

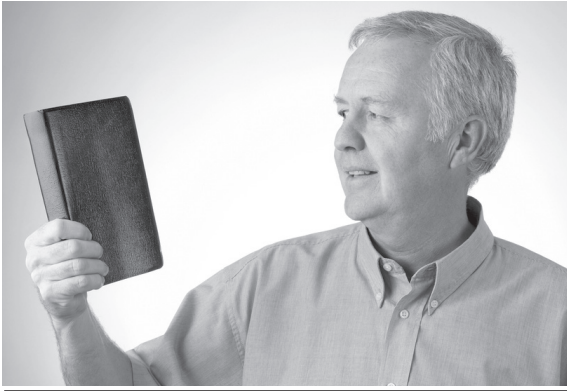
Подарунок

Власник одного успішного підприємства приготував для своїх підлеглих подарунки на Різдво. Можна було вибрати Біблію або 10 доларів. Один із працівників сказав, що Біблія, звичайно, гарна книга, але йому, щоб гідно відсвяткувати Різдво, більше знадобляться гроші. Услід за ним інші також вибрали гроші. І тільки останній співробітник вибрав книгу. «Я, — мовив він, — давно хотів придбати Біблію!»

«Я дуже радий, — сказав власник підприємства, — беріть, читайте, тільки не загубіть закладку!»

Працівник дбайливо відкрив Біблію й дістав закладку — столарову банкноту. Усі аж ойкнули!

Звичайно ж, інші працівники пошкодували про свій вибір, але було вже пізно. Хто шукає тільки тілесної їжі, може втратити духовне благословення, а хто шукає духовне, придбає й тілесне!

Випадкові слова

Родина чекала гостей. Бабуся в присутності онучки говорить дочці: «Ти готуй багато їжі, вони їдять, як коні». Дівчинка почула це. Коли гості прийшли й усі сіли вечеряти, дівчинка сказала: «Мамо, а вони зовсім не схожі на коней і їдять не так багато». Усі були дуже збентежені. А причина того — необдумані слова бабусі.

Коли говориш у присутності дітей, добре обміркуй свої слова.

Мудрість

● **Людина стає мудрою не силою, а часто читаючи.**

Дж. Бруно

● **Люди перестають мислити, коли перестають читати.**

Д. Дідро

● **Книги — духовні інструменти, а не предмет розкоші.**

П. Лафарг

● **Книга — це товариство. Хороша книга, як хороше товариство, робить освіченим і облагороджує почуття та мораль.**

М. І. Пирогов

Не чужа

Мама прибрала в будинку, а її маленька дочка знову все порозкидала. Жінка побачила це й сказала:

— Олечко! Я щойно прибрала в кімнаті, а ти знову все порозкидала. Хіба можна так не цінувати чужу працю?

— Матусю, хіба ти мені чужа? — з подивом запитала дівчинка.

Така дитяча логіка: мама своя, тому її працю не обов'язково цінувати. По-справжньому діти починають цінувати працю матері тільки тоді, коли самі стають батьками.

Христос і Закон

Ігор КОРЕЩУК

— Та він мав на увазі зовсім не те, що ви кажете!

— Ні, саме це!

Ви були свідками таких суперечок? Думаю, що так. . .

І здається, що кожний правий по-своєму. Як з'ясувати істину? Що ж було насправді? Американців цікавить, від чого помер Майкл Джексон, а англійців — таємниці автокатастрофи принцеси Діани; росіяни не можуть збагнути, що сталося з літаком Гагаріна, а українці висуюють версії дивних смертей відомих політиків. . . Таємниці, таємниці, таємниці...

Нас оточує безліч загадок. Серед них таємниці, розкривши які, ми просто задовольнимо власну чи національну цікавість. Є ж ті питання, від правильної відповіді на які залежить не лише наше сьогодення, але і вічна доля. Одне з таких запитань ми розглянемо сьогодні та спробуємо знайти відповідь на нього за допомогою Святого Письма.

Як ставився Христос до Божого Закону? Найкращі богослови християнських деномінацій намагаються з'ясувати це питання й дати християнам чітку та ґрунтовну відповідь. Її можна знайти, друзі, бо в наших руках безцінний Божий документ, який висвітлює Його незмінну волю. З чого почати? Життя кожної земної істоти починається з народження. Але якщо ця Істота небесного походження, то її існування не обмежується часовими рамками, народженням у Віфлеємі.

Легітимність та правонаступність Нового Завіту можна довести через виконані пророцтва Старого Заповіту. Лише понад триста старозавітних пророцтв здійснилися в житті та служінні Ісуса Христа. Наприклад, уже за тисяч років до н. е. псалмист Давид висловлює свою думку про ставлення Месії до Закону: **«Твоєю волю чинити, Мій Боже, я хочу, і Закон Твій — у Мене в серці.»** (Псал. 40:9)

Чимало християн бажать щиро знати відповідь на запитання: «Що практично означає прийняти Христа в серце?» На підставі вищезгаданого біблійного тексту відповідь проста: це означає прийняти Божий Закон та Його волю у власне серце. Бо Господь не лише наповнює серце Своєю благодаттю, а й дарує Своєю волю та Свій Закон.

Через 300 років від вищезгаданих подій, у месіанському 42-му розділі пророк Ісаїа, як і Давид, говорить про мету приходу Христа: **«Господь захотів був того ради правди Своєї, збільшив та прославив Закона.»** (Ісаї 42:21). Тому ми бачимо, як Новий Заповіт схований в Старому, а Старий явлений та відкритий у Новому. Ось чому протиставлення їх недоцільне, як і суперечка про більшу важливість одного з них.

ХРИСТОС І ЗАКОН

Ми з'ясували лише частку того, що стосується месіанських пророцтв щодо ставлення Христа до Закону. А чи можемо ми побачити, яким було ставлення нашого Господа до Закону протягом Його життя та після

смерті, воскресіння та вознесіння? Запрошую вас у мандрівку сторінками вічного Євангелія. Про вчення будь-якого релігійного лідера та засновника можна судити на підставі того, чого він навчав протягом життя та якими принципами керувався у власному житті. Як Сам Ісус ставився до Закону? Читаємо слова Христа: **«Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати»** (Матв. 5:17).

Вжйте в цьому тексті слово «номі́сете» означає «мати звичай, думати, вважати, визнавати». Тобто Христос каже: «Не допускайте навіть думки, не вважайте і не визнавайте того, ніби метою Мого приходу було скасування Божого Закону!»

Із цим погоджується всесвітньо відомий протестантський проповідник і євангеліст Дуайт Муді, він писав: «Закон Божий вічний. Він не може бути відмінений, і ним не можна нехтувати. Сам Христос, що має як Законодавець владу над Законом, указав, що Його метою було розтлумачення значення Закону в усій його повноті, але аж ніяк не його скасування. Ті, хто називає себе учнями Христа, повинні були б поважати і Його Закон. Якби вони чинили так, то не були б готові з такою легкістю ігнорувати Закон, змінювати його, перетлумачувати, але, навпаки, хоче приймати б кожну його "йоту" і "ріску"». (*Журнал Moody Monthly, червень 1946 року, с. 631*).

Протягом усього земного життя, Ісус не ігнорував жодної Божої заповіді, а виступав лише проти фарисейських коментарів та приписів. Наш Господь відстоював непорушність Божого Закону. Коли фарисеї привели до Нього жінку, узятую в перелюбі, Він не засудив її, але повелів їй: **«Іди й відтепер більше не гріши»** (Івана 8:11). Він виявивши благодать та милість, не промовив їй: «Незабаром на хресті Я відміну усі заповіді й ти будеш вільною займатися своєю справою!» У нашому Спасителеві збулося давнє пророцтво: **«Милість та правда спіткаються, справедливість та мир поцілюються»** (Псал. 85:11). Христос, даруючи Божественне милосердя, не применшував та не принижував значущість жодної заповіді Декалогу.

Та Христос не лише словами підтверджував цінність та дієвість вічного Божого Закону, але і власним ЖИТТЯМ. Про це Христос засвідчує такими словами: **«Якщо зберігатимете Мої заповіді, то перебуватимете в Моїй любові, — так само, як Я, зберігши заповіді Мого Отця, перебуваю в Його любові.»** (Івана 15:10). Є християни, які люблять протиставляти

заповіді Отця та Сина, як цілком відмінні, але Сам Христос стверджує: **«Бо не від Себе Я говорив, а Отець, Який послав Мене, це Він дав Мені заповідь, що маю сказати і що говорити. І я знаю, що Його заповідь — це вічне життя. А що Я кажу, то так кажу, як сказав Мені Отець!»** (Івана 12:49-50). Тому Отець, як незмінний та досконалий Бог, не може Сам Собі суперечити, даючи різні моральні заповіді на Синаї, а з часом — через Христа.

І найголовніше: коли християни прославляють ГОЛГОФСЬКИЙ ПОДВИГ, важливо не забути, що цією смертю Христос заявив про незмінність Закону, заплативши ціну за скоєний гріх. Смерть Христа не відмінила Закон, бо Господь був у гробі, а святі апостоли — написано: **«...приготувати пахоці та миро, а в суботу спочивали, згідно із заповіддю»** (Луки 23:56). Ісус узяв на Себе вирок Закону, тобто смерть, і Він прийшов, як засвідчив небесний вісник: **«...спаси людей Своїх від їхніх гріхів»** (Матв. 1:21). Його місією було врятувати людство від гріхів, а не разом з гріхами їхніми.

Саме тому слова цього Закону за декілька років після вознесіння Христа в книзі Дії апостолів 7:38 названі Стефаном «живими». Слово «дзонта» стоїть у теперішньому часі, що означає — вони живі й тепер! Інакше смерть Христа відкрила б шлях до легалізації беззаконня. Чимало богословів, говорячи про смерть Декалогу на Христі, навіть не усвідомлюють, що принижують велич Голгофської жертви. Поміркуйте самі: за що помирав Ісус? Якщо так легко можна було б відмінити Закон, то чому б це не зробити протягом життя, і тоді зникла би потреба в смерті Христа? Якби Бог справді мав намір скасувати моральний Закон, Він міг би легко це зробити до Голгофи. Сказати, що необхідно було виконати Закон, а потім уже скасувати його, — це однакова що стверджувати, начебо Бог відправив Свого Сина на хрест лише для того, щоб виправдати майбутніх грішників у їхній гріховності. Спасіння у цьому випадку перетворюється на юридичну формальність, у спасіння від засудження, але не від самого гріха.

Скасування Закону замість розв'язання проблеми гріха увіковічило б існування нечестя як реальності, ініційованої Самим Богом.

ДВА НАСЛІДКИ ГОЛГОФИ

Тому на підставі Святої Біблії ми бачимо, що на Голгофі відбулося дві важливі події, пов'язані із загальним терміном, що називається Законом.

По-перше, це припинення обрядової системи церемоніального закону. У синоптичних Євангеліях зазначається, що після смерті Христа «завіса в храмі», яка відокремлювала Святе від Святого святих **«роздерлася надвоє, зверху до низу»** (Матв. 27:51; Марка 15:38; Луки 23:45). Христос помер під час принесення в Єрусалимському храмі вечірньої жертви, невинного агня, кров'ю котрого кропилося перед завісою.

За 700 років до Христа, Даниїл прокопував про те, що Своєю смертю Месія **«затвердить завіт»** і **«припинить жертву й приношення»** (Дан. 9:26-27). Чому? Тому що обрядова система була лише, як зазначає апостол: **«тінню майбутніх благ»** (Євр. 10:1), вона мала силу тільки **«до часу виправлення»** (Євр. 9:10), або **«до пришествя Насіння»** (Гал. 3:19).

По-друге, Голгофа затвердила моральний Закон, жодна заповідь якого не піддається в Євангелії сумніву. Повторю ще раз те, що факт хресних страждань — це найбільший доказ того, що Десять Заповідей не можуть бути скасованими чи втратити силу. На хресті Христос оплатив вимоги Закону, які насправді були вимогами Бога, Законодавця. Виконання закону на хресті означає його остаточну новозавітну ратифікацію: бо Голгофа, засудивши гріх, показала непорушність в Новому Завіті Закону, що вказує на гріх (Римл. 5:6-21).

Крім того, якщо ми визнаємо, що «плата за гріх — смерть», яку пожнуть грішники, котрі живуть і в часи Нового Завіту, то Закон має залишитися на своєму місці (Римл. 6:23). Також, якщо ми справжні послідовники Ісуса, а не лише на словах, то будемо уподібнюватися до Христа, Котрий був «слухняним аж до смерті хресної» (Филп. 2:8). Ми віримо, згідно з Євангелієм, що Христос через Хрест заплатив ціну гріха і мені треба вірою прийняти цей подарунок. Але чи ця віра не робить уже непотрібним моральний Закон? Ні, бо апостол Павло заявляє: **«Отже ми знищуємо закон вірою? Ніяк; але Закон стверджуємо»** (Римл. 3:31). Тому-то наш Господь промовив: **«Коли ви підіймете Людського Сина, тоді зрозумієте, що то Я, і що Сам Я від Себе нічого не роблю, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив. А Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не зоставив Самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби»** (Івана 8:28-29).

Але чимало християн усе-таки скажуть: «ПІСЛЯ СМЕРТІ ХРИСТА все змінилося, бо Ісус дав нам Новий Завіт». Це правда. Але де ми читаємо про смерть Закону? Звернемося до послань апостола Павла, які ми детальніше розглянемо в наступних темах, а зараз нам достатньо з'ясувати, хто такий апостол Павло? Ми можемо його назвати Законодавцем? Ні, бо Біблія стверджує: **«Є один Законодавець»** (Якова 4:12). Тому лише Христос міг затвердити Новий Завіт. А коли Він це зробив? Богонатхненне слово відповідає: **«Бо, де є заповіт, там необхідно, щоб настала смерть заповідача. Тому що Заповіт чинний після померлих; він не має сили, коли заповідач живий»** (Євр. 9:16-17).

Якщо чоловік переписує в спадщину будинок, автомобіль чи матеріальні цінності, то вони стають власністю сина лише після смерті батька. Чи можливо, щоб після затвердження Нового завіту на Голгофі кров'ю Христа, щось до цього завіту додати чи вилучити? Сам же апостол Павло і відповідає: **«Брати, кажу вам по-людському: навіть затвердженого людьми Завіту, ніхто не відкидає і нічого не додає до нього»** (Гал.3:15). Тому, якщо ми хочемо знайти ясні твердження щодо зміни Декалогу, їх варто шукати не в посланнях Павла, а в чотирьох Євангеліях, зокрема у висловах нашого Законодавця та Господа Ісуса. І шукати при житті Христа, бо на хресті Новий завіт був запечатаний кров'ю нашого Спасителя і будь-які спроби когось змінити щось опісля були б фальсифікацією всесвітнього масштабу. Але ж ми знаємо, що основною тезою Нового завіту, були слова Бога: **«Покладу Мої закони в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях, і буду для них Богом, і вони будуть для Мене народом»** (Євр. 8:10).

Зауважте, що не існує жодного новозавітного тексту, де б стверджувалося, що Христос приніс для людства «кращі заповіді» чи «кращий Закон». Він при-

ніс кращий завіт. У чому була відмінність Нового завіту? По-перше, він був закріплений не кров'ю тельців, а власною кров'ю Господа Христа. По-друге, цей завіт мав бути викарбуваний не на кам'яних скрижалях, а в душах та серцях щирих християн. Це означає, що християни живуть згідно з Божим Законом не тому, що вимушені чи бояться покарання, а моральні принципи стали їхньою сутністю та світоглядом. Змінився завіт, а Закон залишається непорушним! Християни спасаються праведністю Христа, прощені Його благодаттю та милістю, тому плодом їхнього спасіння є те, що Божя воля та Його Закон стають невід'ємною частиною їхнього ества та серця, мислення та стану душі.

Христос підтверджує необхідність Закону і власним ВОСКРЕСІННЯМ.

Прочитаємо вислів апостола Павла у Посланні до римлян: **«Ми поховані з Ним через хрещення на смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям»** (Рим.6:4). Навіщо новозавітній людині, яка приймає Христа, охрещуватися? Відповідь проста: зустрівшись на дорозі життя зі Спасителем, вона прагне отримати від Нього благодать через прощення гріхів, на які вказали якраз Божі заповіді. Людина не відчувала би себе грішною без Закону, а отже, у неї не було б потреби в Спасителі та спасінні. Та найголовніше, свідчить Павло, що воскресіння Христа є символом того, що людина виходить з води, як і Христос із могили, аби жити новим життям — перемоги над гріхом. Якби воскресіння Христа служило для поховання Божого Закону моралі, то не було б сенсу людині після хрещення жити в моральній святості та чистоті.

Утім, на непорушність Закону, вказують не лише земні події, пов'язані зі служінням Христа, а й Небесні. Хто досліджує Святе Письмо, знає, що Христос і на небі продовжує служіння ради людства. Він у небесному святилищі є Заступником за людство. Читаємо про це в Посланні до євреїв: **«Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха»** (Євр. 4:15). І ще: **«Таким яким і має бути у нас Первосвященник: святий, непричетний до зла, бездоганний, відділений од грішників і піднесений вище небес»** (Євр. 7:26). Замислившись над запитанням: навіщо потрібне Заступництво Христа на небі? — ми відкриємо для себе важливі духовні істини.

Якби святий Закон відійшов у небуття, то не існувало б і поняття гріха, бо апостол Павло пише: **«Але я не інакше пізнав гріх, як через Закон, бо я не розумів би й пожадання, якби Закон не казав: Не пожадай»** (Рим. 7:7). Павло розуміє, що жодна, навіть наймудріша людина не може без Бога визначити, що є гріховним, а що правдивим. Христос є заступником не через якісь віртуальні гріхи, а через переступи, вчинені нами проти Його волі, яка виражена в Законі. Про це чітко та зрозуміло пише у своєму посланні апостол Іван: **«Діти мої! Це пишу вам, щоб ви не грішили; а якби хтось згрішив, то ми маємо Заступника, перед Батьком, Ісуса Христа, Праведника»** (1 Івана 2:1). Якби Закон був мертвим, то небесне заступництво Христа перетворилося б на простий фарс. Навіщо заступатися за мене, якщо Закон, який вказує на гріх, знищений і більше не існує?

Зазначу: християнин дотримується заповідей не для того, щоб спастися, а тому що вже спасенням благодаттю та кров'ю Христа, і видимим результатом цього спасіння є наше бажання не засмучувати Господа, а жити згідно з Його заповідями. Про це написано ще за 1000 років до народження Христа Давидом: **«Я кличу до Тебе, спаси Ти мене, і я буду держатись свідоцтва Твоїх!»** (Псал 118:146).

Новий завіт вказує християнам на мету смерті Ісуса: Голгофа не відбулася, аби ми надалі здобули свободу чинити беззаконня, а як свідчить апостол Петро: **«Він тілом Своім Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили...»** (1 Петра 2:24).

Засвідчимо нашому Спасителю про нашу любов тим, що визнаємо Його Господом та господарем нашого життя та серця.

РОЗКАЯННЯ БАТЬКА

«Послухай, сину. Я промовляю ці слова в той час, коли ти спиш; твоя маленька ручка підкладена під щічку, а кучеряве біляве волосся злиплося на вологому чолі. Я сам прокрався у твою кімнату. Декілька хвилин тому, коли я сидів у бібліотеці й читав газету, на мене нахлинула важка хвиля розкаяння. Я прийшов до твого ліжка з усвідомленням своєї провини.

Ось про що я думав, сину: я зірвав свій поганий настрій на тобі. Я насварив тебе, коли ти одягався, щоб іти в школу, тому що ти лише доторкнувся до обличчя мокрим рушником. Я докорив тобі за те, що ти не почистив черевика. Я сердито закричав на тебе, коли ти кинув щось зі свого одягу на підлогу.

За сніданком я теж до тебе був дуже прискіпливим. Ти розлив чай. Ти жадібно ковтав їжу. Ти поклав лікті на стіл. Ти надто густо намазав хліб маслом. А потім, коли ти пішов погратися, а я поспішав на поїзд, ти озирнувся, помахав мені рукою і крикнув: «До побачення, тату!» — я нахмури брови і відповів: «Розпрями плечі!»

Потім у кінці дня все почалося знову. Ідучи додому, я помітив тебе, коли ти на колінах грався в кульки. На твоїх штанцях були дірки. Я принизив тебе перед твоїми друзями, змусивши йти додому переді мною. Штанці дорого коштують. І якби ти мав купляти їх на власні гроші, то був би значно акуратнішим! Уяви лишень, сину, що це говорив твій батько!

Пам'ятаєш, як ти зайшов у бібліотеку, де я читав, — боязливо, з болем у погляді? Коли я побіжно глянув на тебе поверх газети, роздратований тим, що мені перешкодили читання, ти вагаючись зупинився біля дверей. «Що тобі потрібно?» — різко запитав я. Ти нічого не відповів, але по-ривчасто кинувся до мене, обійняв за шию і поцілував. Твої рученята стиснули мене з любов'ю, яку Бог уклав у твоє серце і яку навіть моє зневажливе ставлення не змогло висушити. А потім ти пішов, дрібочучи ніжками, вгору сходами.

Так ось, сину, незабаром після цього газета вислизнула з моїх рук і мене охопив жахливий нудотний страх. Що зі мною зробила звичка? Звичка прискіпуватися, гарякувати — такою була моя нагорода тобі за те, що ти — маленький хлопчик. Адже не можна сказати, що я не любив тебе, річ у тім, що я чекав надто багато від своєї юності і міряв тебе міркою власних років.

А у твоєму характері так багато прекрасного і щирого. Твоє маленьке серце таке ж велике, як схід сонця над далекими горами. Це виявилось у твоєму стихійному пориві, коли ти кинувся до мене, щоб поцілувати мене перед тим, як лягти спати. Ніщо інше не має значення сьогодні, сину. Я прийшов до твого ліжка в темряві і, присоромлений, прихилив перед тобою коліна!

Це слабе викуплення. Я знаю, ти не зрозумів би мене, якби я сказав тобі про це. Але завтра я буду справжнім батьком! Я буду дружити з тобою, страждати, коли ти страждаєш, і сміятися, коли ти смієшся. Я прикушу свій язик, коли з нього буде готове зірватися роздратоване слово. Я постійно буду повторювати, як закликання: «Адже він лише хлопчик, маленький хлопчик!»

Напевно, я подумки бачив у тобі дорослого чоловіка. Проте зараз, коли я бачу тебе, сину, стомленого, зіщуленого у твоєму ліжечку, я розумію, що ти ще дитина. Ще вчора ти був на руках у матері і твоя голівка лежала на її плечі. Я вимагав надто багато, надто багато».

Уривок із книги Д. Карнегі «Як завойовувати друзів і впливати на людей».

Молитва — це відповідь

на кожен життєву проблему

Частіше за все ми не молимося в деяких обставинах, тому що вважаємо, що ситуація безнадійна. Та з Богом немає нічого безнадійного. Немає нічого настільки запутаного, що його вже неможливо відновити; ніякі людські стосунки не можуть бути зіпсовані настільки, що Бог уже не зможе повернути їх до дружелюбності і взаєморозуміння; ніякі звички не можуть укоренитися настільки, що їх уже неможливо

перемогти; і ніхто не хворий настільки, що Богові його вже неможливо зцілити. Немає такої людини, чий розум був би настільки затуманеним, що вона не змогла б стати талановитою і поміркованою...

Якщо щось пригнічує або засмучує нас, давайте перестанемо згадувати і перераховувати труднощі, але довіримося Богу, щоб за Його волею отримати зцілення, любов і силу.

Найкращий переклад Євангелія

Якось в одному християнському студентському гуртожитку зав'язалася бесіда про те, який переклад Євангелія кращий. Були названі імена відомих богословів, які в різний час працювали над перекладом Євангелія. А один студент сказав:

— Найкращим я вважаю переклад моєї мами.

— Що за переклад? — здивувалися співрозмовники.

— Знаєте, моя мама живе згідно з Євангелієм. Вона перекладає Євангеліє на своє повсякденне життя, у практичні справи. І я вважаю це найкращим перекладом.

Мудрість

● **Людину можна впізнати за тими книгами, які вона читає.**

С. Смайлс

● **Хороша книга — немов бесіда з розумною людиною. Читач отримує з неї знання і узагальнення дійсності, здатність розуміти життя.**

А. М. Толстой

● **Як можна дихати без віяння миру, який струменить із книг?**

С. Цвейг

● **Комп'ютерна техніка забігає наперед, а книга мандрує разом з нами зі зручності для нас швидкістю. І навіть якщо викинути нас на безлюдний острів, де немає електричної розетки, ми зможемо читати книги, а комп'ютер — не зможемо...**

У. Еко

Авторитет

Ідуть батько із сином вулицею. Син запитує:

— Тату, що це за машина?

— Не знаю.

— Тату, а що це за будинок?

— Не знаю.

— А що робить ця людина?

— Не знаю.

— Тату, можна я запитую тебе ще раз?

— Звичайно!

— Ти не гніваєшся, що я ставлю тобі так багато питань?

— Ні, звичайно, хто ж тобі ще пояснить?!

Еван Робертс

Уельське Відродження

Одним з найбільших відроджень в історії християнства було Уельське Відродження 1904 року. 26-річний Еван Робертс упродовж 13 років молився про керівництво Святого Духа у своєму житті, про цілковиту відданість Богові.

Він вибрав Господа, щоб його серце було повністю присвячене Божому Царству. Еван часто молився до пізньої ночі, просячи за підлітків і молодь зі своєї церкви. Проте він ще постійно молився особливою молитвою про те, щоб Господь прийшов до Уельсу із силою відродження. Уельське Відродження почалося на одній з молодіжних зустрічей в церкві Евана Робертса, де Морія Лугор поділився особистим досвідом з Богом. Евант закликав сво-

їх друзів шукати наповнення життя Святим Духом. Святий Дух торкнувся їхніх сердець. 16 молодих людей повернулося до Господа. Іскри відродження розсипалися в маленькій сільській церкві і мали перерости в язики полум'я відродження в усій країні. Упродовж лише дев'яти місяців у маленькому Уельсі уклали завіт з Богом сотні тисяч людей.

Злочинність стала меншою. Алкоголіки і повії змінилися під впливом любові Божої. Бари збанкрутіли. Якось Ллойд Джордж, англійський прем'єр-міністр, розповів, як однієї суботньої ночі, на кульмінації Уельського Відродження, одна з таверн продала найгірший лікер лише за 9 центів. У той час багато таверень стали місцями молитви. Політичні зустрічі та футбольні матчі було відкладено, тому що церкви були переповнені людьми, котрі приходили молитися. Найчастіше ці молитви продовжувалися до 9 години

ранку. Після такого духовного загартування уельські шахтери поверталися на роботу повністю зміненими. Найпомітніші зміни відбувалися в мові. Навіть коні почали розуміти накази новоповернутих вахтерів, оскільки вони більше не сипали прокльонами, а говорили небесною мовою.

Відродження послабшало до 1906 року, але його вплив залишив слід у житті десятків тисяч людей. Коли одну літню жінку запитали, чи не згасло Уельське Відродження, вона відповіла: «Воно ніколи не згасало, воно завжди в моєму серці». І воно горіло в серці цієї вірної жінки понад 70 років. Ціла нація змінилася завдяки цьому молодому чоловіку, Евану Робертсу, і групі його друзів, які наслідували приклад Господа — молилися за інших.

Марк Фінлі

Зі щоденника Біблії

17 листопада. Мене щойно надрукували і, не давши навіть насолодитися світлом, відразу ж засунули в коробку, де я опинилася в тісному сусідстві з іншими книжками.

20 листопада. Нарешті якийсь рух. Нашу коробку підняли і кудись понесли. Потім я почула гуркіт і відчула, що піднімаюся в повітрі.

22 листопада. Нашу коробку розкрили, і мене витягли на світло. Якийсь усміхнений чоловік узяв мене в руки і передав комусь похмурому, сказавши: «Тримай, друже, привіз, як обіцяв, читай її щодня, щоб зміцнюватися у вірі».

23 листопада. Мене принесли в досить затишну квартиру і поставили на полицю, поряд з приміром фантастики.

27 листопада. Мене переклали на нічний столик.

7 грудня. З мене стерли пил.

8 грудня. Господар узяв мене в руки, почухав потилицю і дбайливо поклав на місце.

11 грудня. Знову стерли пил.

14 грудня. Нарешті господар збагнув, як мене можна використати: в однієї з його тумбочок відламалася ніжка, і мене разом з іншими книгами підклали під неї.

16 грудня. Господар купив нову ніжку, і я знову зайняла почесне місце на нічному столику.

5 січня. Господар розгорнув мене, намагаючись знайти місце (розділ, вірш), що доводить його дружині її неправоту, але так і не знайшов.

16 січня. Господар задля чогось розгорнув мене і поклав на тумбочку, повернувши в бік свого ліжка. Я не зрозуміла навіщо, поки не дізналася з розмови господаря з дружиною, що сьогодні до них має прийти пастор. Пастор прийшов і, глянувши на мене, почав розпитувати в господаря, що він знайшов для себе корисного в першому розділі Першої книги Хронік, на якій господар ненароком мене розгорнув!

17 січня. Після відвідин пастора мене знову поставили на книжкову полицю.

23 січня. Господар вирушає на гірськолижний курорт. Мене зняли з полиці й поклали у валізу.

1 лютого. Господар повернувся, не перестаючи повторювати, як йому сподобався відпочинок. Не можу висловити своєї думки, бо весь час пролежала у валізі.

2 лютого. Господар витягнув мене з валізи і поставив на полицю, потім передумав і знову поселив на нічний столик біля свого ліжка.

5 лютого. У господаря сталося якесь лихо, мене читають запоем.

12 лютого. Я впевнена, що все завершилося успішно, тому що мене вже не читають.

23 лютого. Господар вперше взяв мене із собою на зібрання в Церкву, але після кількох невдалих спроб знайти потрібне місце відклав убік. Після зібрання я залишилася лежати на стільці, правда, не одна: на кількох інших стільцях також самотньо лежали Біблії, які хтось забув.

24 лютого. Господар забрав мене додому.

1 березня. З мене стерли пил...

ТЕЛЕКАНАЛ
www.hopechannel.info

Позитивне телебачення для всієї родини

ТБ програма	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
НЕДІЛЯ						
00:00 ...є Любов	00:00 Познаєм істину	00:00 Готуємо разом	00:00 10 днів	00:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	00:00 Вихід поруч	00:00 Познаєм істину
00:30 Я і мій характер	00:30 Ваша думка	00:15 Страницы для души	00:30 Под абажуром	00:30 Радість життя во Христі	00:30 У пошуках істини	00:30 Ваша думка
01:00 Хочу Вас спробувати	00:40 Модна книга	00:30 Кантиана	01:00 Хочу Вас спробувати	00:45 Страницы для души	01:00 Познаєм істину	00:45 Духовний дом
01:30 Спасені, щоб спасти	01:00 Живий источник	01:00 Поспілкуймося	01:30 У пошуках істини	01:00 Так промовляє Біблія (І. Корещук)	01:30 Живий источник	01:00 Вкус настоящего счастья
02:30 Вкус настоящего счастья	01:30 Десять заповідей	02:00 Музична скринька	02:00 ...є Любов	02:00 Богослужіння у Львові	02:00 10 днів	01:30 Музична скринька
03:00 Модна книга	02:00 Под абажуром	02:30 Радість життя во Христі	02:30 Вкус настоящего счастья	02:30 Под абажуром	02:30 Кантиана	02:00 Спасені, щоб спасти
03:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	02:30 Я і мій характер	02:45 Духовний дом	03:00 Путь веры	03:00 Десять Заповідей	03:30 Модна книга	03:00 Модна книга
04:00 Богослужіння в храмі на Подолі	03:00 Богослужіння у Львові	03:00 Богослужіння в храмі на Подолі	03:30 Кантиана	03:50 Вісті надії	04:00 Молодець на Hopesite	03:30 10 днів
	04:00 Познаєм істину	04:00 ...є Любов/ Вихід разом	04:00 Богослужіння в храмі на Подолі	04:00 Модна книга	04:30 Пасторська проповідь (Кавказ)	04:00 Познаєм істину
	04:30 Вкус здоровья	04:30 Под абажуром	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	04:30 Под абажуром	05:00 ЗРС	04:30 Хочу Вас спробувати
	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	06:00 Вкус настоящего счастья	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	06:00 ...є Любов/ Вихід разом	05:00 Так написано
	06:00 Открытая книга (В. Нестерук)	06:00 Путь веры (Молдавия)	06:30 Біблія продовжує говорити	06:00 Пасторська проповідь (Молдавия)	06:30 Вісті надії	05:30 Євангельська програма
	06:30 У пошуках істини	06:30 Страницы для души	07:00 Ранок Надії	06:30 Малювати	06:50 5 хвилин для вічності	06:30 Познаєм істину
05:00 Вдохновение	07:00 Ранок Надії	06:45 В гостях у Добрячка	07:00 Ранок Надії		07:00 Ранок Надії	07:00 Ранок Надії
05:30 Євангельська програма	07:25 5 хвилин для вічності	07:00 Ранок Надії	07:25 5 хвилин для вічності		07:25 5 хвилин для вічності	07:25 5 хвилин для вічності
06:30 ...є Любов	07:30 Познаєм істину		07:30 Євангельська програма		07:30 Євангельська програма	07:30 У пошуках істини
07:00 Ранок Надії	08:00 Вкус здоровья		08:00 Так написано		08:30 Свет в окне	08:00 Хочу Вас спробувати
07:25 5 хвилин для вічності	08:30 Вдохновение		09:00 Богослужіння у Львові		09:00 Вісті надії	08:30 Так написано
07:30 Богослужіння в храмі на Подолі	09:00 У пошуках істини				09:20 5 хвилин для вічності	09:00 У пошуках істини
08:30 Свет надежды	09:30 Ранок Надії		09:30 Ранок Надії		09:30 Ранок Надії	09:30 Ранок Надії
09:00 Вихід поруч	09:55 5 хвилин для вічності		09:55 5 хвилин для вічності		09:55 5 хвилин для вічності	09:55 5 хвилин для вічності
09:20 Ваша думка	10:00 ...є Любов				10:00 Вкус настоящего счастья	10:00 Познаєм істину
09:30 Ранок Надії	10:30 Путь веры				10:30 Духовний дом	10:30 Путь веры
09:55 5 хвилин для вічності	11:00 Ранок Надії				10:45 Страницы для души	11:00 Ранок Надії
10:00 Готуємо разом	11:25 5 хвилин для вічності				11:00 Ранок Надії	11:25 5 хвилин для вічності
10:15 Места надо знать	12:00 Познаєм істину				11:25 5 хвилин для вічності	11:30 Богослужіння в храмі на Подолі (прямий ефір)
10:30 Вкус здоровья	12:30 Живий источник				11:30 Біблія продовжує говорити	13:00 Музична скринька
10:50 Ваша думка	13:00 Десять Заповідей				12:00 У пошуках істини	13:30 Спасені, щоб спасти
11:00 Ранок Надії	13:30 Так промовляє Біблія (І. Корещук)				12:30 Познаєм істину	14:30 Модна книга
11:25 5 хвилин для вічності					13:00 Живий источник	
11:30 ...є Любов					13:30 10 днів	
12:00 Я і мій характер					14:00 Кантиана	
12:30 Хочу Вас спробувати					14:30 Я і мій характер	
13:00 Спасені, щоб спасти					15:00 Модна книга	
14:00 Вкус настоящего счастья					15:20 Ваша думка	
14:30 Модна книга						
15:00 ДІАГНОЗ: здоров'я						
15:30 В гостях у Добрячка						
15:45 Малювати						
16:00 Магазин чудес						
16:30 ЗРС						
17:30 Свет надежды						
18:00 Євангельська програма						
19:00 Поспілкуймося						
20:00 ...є Любов						
20:30 Вкус здоровья						
20:45 Д р у ж б о л а н д и я						
21:00 Вісті надії						
21:20 5 хвилин для вічності						
21:30 Так промовляє Біблія (І. Корещук)						
22:00 10 днів в верхній горниці						
22:30 Предсказания древности						
23:30 Спасені, щоб спасти						

АНОНС

ДИВІТЬСЯ У СІЧНІ
на телеканалі "Надія"

ВИХІД
ПОРУЧ

фільм

"Життя після розстрілу"

Слідкуйте за анонсами -
www.hopechannel.info

Параметри налаштування
спутникового
телеканалу "Надія":

Канал: Hope Channel Europe
Супутник: Hotbird 6, 13.0°E
Частота: 11642.00 МГц
Швидкість потоку (SR): 27.500
Поляризація: горизонталь (H), FEC: 3/4

Час виходу в ефір:

04:00 - 10:00

16:00 - 20:30

Дивіться
програми телеканалу
в мережі Інтернет
24 години на добу
7 днів на тиждень на сайті

www.hopechannel.info

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80

life:) (093) 50-157-80

МТС (066) 707-00-05

КІЇВСЬКА (098) 707-00-05

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання і пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line
на сайті www.bibleschool.com.ua

Ваші пропозиції,
побажання, зауваження
надсилайте на адресу:

contact@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

hope_channel_ukraine

Диски

...є Любов. Зона

...Юрій і Роман з дитинства прагнули
свободи. Кожен по-своєму. Повна свобода
привела їх у колонію посиленого режиму.
Там, за колючим дротом, вони стали
по-справжньому вільними... Як? Завдяки
чому? Про це - у фільмі-трилогії «ЗОНА».

Мова: українська, російська

Так говорить Біблія.
Один із семи тисяч

«Зупиніться і пізнайте, що Я - Бог: буду
піднесений в народах, звеличений на землі»
(Псал. 46:11).
На прикладі життєвих ситуацій біблійного
пророка Єлісея ми зможемо досягти секретів
духовної рівноваги і духовних перемог.

Мова: українська

Замовити диски або безкоштовний
каталог відеопродукції
Ви можете за адресам:

zakaz@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

або за телефонами
гарячої лінії

Що може перешкодити любові?

У книзі польського письменника Генріка Сенкевича «Без догмата» є такий сюжет.

Скульптор Лукомський зустрів у Римі молоду дівчину Ванду й закохався в неї. Вона відповіла йому взаємністю. Перешкодою для їхнього шлюбу була тільки одна обставина: багато хто з родини Лукомських страждав глухотою, і він боявся, що теж з віком почне глухнути. Бажаючи бути чесним перед своєю коханою, скульптор вирішив розповісти їй про свої побоювання. На його радість, звістка дівчину не злякала. Вона ніжно усміхнулася йому й сказала: «Коли я не зможу сказати, що люблю тебе, то напишу це на папері».

Молодий скульптор був розчулений до сліз, і згодом вони обоє почали жартувати з його страхів. Часто він навмисно прикидався глухим, щоб змусити її написати: «Люблю тебе».

Справжню любов не зупинять жодні обставини, вона завжди знайде можливість виявити себе.

Давні мудреці про книгу

«Найбільший скарб — хороша бібліотека».

В. Г. Белінський

«Світло книги... Світло добра і мудрості. Його погасити неможливо».

Г. Бельгер

«Люди і не підозрюють, скільки праці і часу потрібно витратити, щоб навчитися читати. Я сам на це використав 80 років і все ще не можу сказати, що повністю досягнув мети».

І. Гете

Що таке лінь?

«Лінь — це вада, недолік характеру, кепська звичка», — таку відповідь дають багато людей.

Виявляється, ні. Лінь — це хвороба.

Два англійські фізіологи дійшли висновку, що лінь є результатом паралічу мозку в легкій, ледь помітній формі. Нормальна людина не може бути ледачою, тому що її життєва сила шукає свого прояву та реалізації. Людина повинна витратити цю силу, інакше це не дасть їй спокою. На що витратити? Це вже інше питання.

Людина з ураженим мозком боїться будь-якої діяльності — і ні виховання, ні дисципліна не можуть змінити це становище.

На вертольоті до Бога

— Мамо, мамо, а правда, що Бога немає? — ледве встигнувши прибігти зі школи, випалив захеканий Андрійко. Мама на мить замислилася. Присіла і зазирнула хлопчиську в очі.
— Синку, цього ніхто не знає, але пообіцяй мені, що ти ніколи не будеш говорити нічого такого.
Він виріс в Радянському Союзі. У країні, де всі говорили, що Бога немає. Проте слова мамі виявилися сильнішими.

Народився Андрій в Ростові-на-Дону в сім'ї службовців. Батьки, як і багато хто в ті часи, були комуністами. Не можна сказати, що були ревними послідовниками правлячої ідеології, просто намагалися нічим не відрізнятись від інших. Коли хлопчику було чотири роки, сім'я переїхала, виконуючи службовий обов'язок, до Харкова. Там Андрій і закінчив школу. З раннього дитинства він полюбив професію батька — той був пілотом — і зробив її своєю мрією життя. Ще навчаючись у початковій школі, після уроків він прибігав у льотне училище, де працював тато, дивився на літаки й уявляв, як пілотує повітряний корабель. Починаючи з п'ятого класу, Андрій почав ходити на авіа тренажер, вивчав різноманітні інструкції, спілкувався з досвідченими пілотиами і незабаром уже знав основні закони аеродинаміки, міг запустити літак. Усе в житті Андрія було підкорене мрії стати пілотом. Після закінчення школи для юнака навіть не викликало сумнівів питання: ким бути і куди йти навчатися. У 1986 році він вступив до льотного училища російського міста Сизрань. Юнак не лише умів мріяти, але й навчився чітко йти в напрямку до мети.

Вимушена розлука з домом спочатку переживалася важко, але тверде внутрішнє переконання досягти поставленої мети будь-якою ціною переборолло всі тяготи і незручності. «Я розумів, що деякий час потрібно потерпіти, але потім у мене буде прекрасна романтична робота: я зможу бачити землю з висоти, щодня зустрічатися з хмарами. Ці думки завжди надихали мене», — зізнається Андрій.

Несподіване нагадування

«Я тут за те, що вірю в Бога», — якось на одній з пар шокуював усіх своєю заявою викладач з електронного обладнання вертольота. Ішов 1987 рік. Політика гласності давала про себе знати. Усі розуміли, що полковник, колишній співробітник Московського науково-дослідного інституту, навряд чи за добрі заслуги перед батьківщиною виявився в льотному училищі нічим не примітного міста Самарської області. Але такого пояснення несправедливості студенти не очікували. Одного разу цей самий викладач, готуючи нас до іспиту, звернув увагу, що хлопці, розповідаючи про послідовність вмикан-

ня обладнання перед запуском вертольота, весь час забувають про вмикач, який знаходиться над головою пілота. Він вирішив домовитися з нами про підказку: «Якщо раптом ви на іспиті забудете вмикнути його, я ненавмисно запитаю вас: "А в Бога ти віриш?"» «Тоді я подумав: хто-то, а я вже точно не забуду», — з усмішкою згадує Андрій.

Настав день іспиту. Андрій зручно влаштувався в тренажерному кабінеті та зі знанням справи почав вмикати обладнання.

Викладач, який уважно спостерігав за його рухами, раптом запитав:

— Ти все увімкнув?

— Звичайно, усе, як у схемі, — поспішив відповісти юнак.

Учитель усміхнувся. І тихим м'яким голосом промовив: «А в Бога ти віриш?» Ці слова для Андрія прозвучали тоді не як підказка і навіть не як запитання. Інтонація, з якою полковник промовив умовну фразу, швидше передбачала заклик. Щось сколихнулося в душі юнака. «Це вже друге нагадування Бога про Себе в атеїстичному вакуумі мого життя», — резюмує чоловік.

Початок мрії

Але це був лише короткий епізод. Усе життя Андрія, як і раніше, було присвячене мріям про польоти. Він думав про це і на уроках, і за обідом, і в кімнаті гуртожитку. Якось нудьгуючи на одній з пар, будучи вже на третьому курсі, Андрій раптом помітив фото на стіні. На ньому були зображені два вертольоти Мі-24, що йшли паралельно над самою землею. Унизу було видно ліс; листя на багатьох деревах уже починало жовтіти. Від фото так і віяло теплотою ранньої осені. Відтоді Андрій часто задивлявся на це фото, мріючи про той час, коли навчання закінчиться, і він зможе так само красиво «парити» над землею.

У 1990 році, закінчивши училище, юнак за розподілом потрапив до Військового прикарпатського округу. Зі штабу округу він був направлений до міста Броди Львівської області. Полк, у якому опинився Андрій вважався зразково-показовим. Сюди дуже часто приїжджали комісії, постійно проводилися показові виступи і навчання. Техніка була на високому рівні. Мрія юного пілота почала збуватися.

Тут же молодий чоловік уперше серйозно зіткнувся із запитанням, на яке не міг сам собі відповісти. У Харкові він ніколи не чув ні про які релігійні свята — приїхавши до Львова, Андрій дізнався, що люди тут святкують Різдво. На розпитування Андрія про зміст свята і його традиції, місцеві друзі відповіли, що про все можна прочитати в Біблії. Дедалі частіше юнак чув назву цієї книги. Йому хотілося хоча б раз побачити її. Це потім він дізнався, що в Біблії нічого про саме свято Різдво не сказано, ну, хіба що називаються дванадцять імен апостолів, на честь яких і подають на стіл за традицією дванадцять страв. Думка про Біблію дедалі частіше відвідувала його.

**Марина СТАНОВКІНА,
Євген КУЧЕРЯВЕНКО**

Невипадкова відпустка

Після першого року служби Андрій зміг отримати відпустку на 45 днів і вирушив відвідати батьків. В один з вечорів по прибутті мама разом зі своєю подругою почали запрошувати Андрія відвідати програму, яку проводили християни в їхньому місті. Мамина подруга вже була там неодноразово і дуже рекомендувала потрапити туди і Андрієві. Він відчував внутрішню цікавість до того, щоб зустрітися з віруючими, але не міг дозволити собі слабкості піддатися на умовляння двох жінок. Юнак тримався до останнього, доки мама не застосувала «заборонений» прийом. «Андрію, там дуже багато симпатичних дівчат можна зустріти», — змовницьким тоном промовила мама. Юнаку було 23 роки — звичайно ж, питання знайомства з дівчатами було далеко не другорядним. Андрій ще раз відмовився із пристойності, а потім усе ж погодився піти. У Будинку культури їх зустрів літній проповідник з чітко окресленою лисиною. Дівчат ніде не було видно. Але коли вийшов співати хор — Андрій зрозумів, що прийшов недарма. Проповідь пастора здалася якоюсь нудною і незрозумілою. Проте на запитання маминої подруги, чи прийде він ще, юнак відповів, що колись можна і зазирнути. Адже потрібно було якось зав'язати знайомство з дівчатами, які йому сподобалися. Так до кінця відпустки Андрій і не приходив на програму.

Через дуже короткий час після повернення юного пілота з відпустки, у військовій частині відбулися переміщення, у результаті яких всю ескадриль відправили у вимушену відпустку. Андрій знову потрапив на Харківщину. Програма на той час уже закінчилася. Проте пастор приїжджав до Товчанська, де жили батьки юнака, і проводив з охочими заняття з вивчення Біблії. Андрій почав відвідувати ці уроки. Дівчата приїжджали вже не так часто, а юнак слухав уже уважніше, і чим більше заглиблювався в те, про що було сказано, тим більш цікавим воно йому здавалося. В один з вечорів пастор сказав, що хоча в нього і є де переночувати, але він з радістю б зупинився в домі у того, хто хоче, можливо, поговорити більш глибоко. Андрій раптом відчув спонукання запросити пастора до себе додому. До того ж завтра йому потрібно було від'їжджати на службу: відпустка закінчувалася. Чоловіки проговорили до чотирьох годин ранку. «Найбільше тоді мені запам'яталося, що пастор на будь-яке моє запитання розгортав Біблію і знаходив відповідь у ній», — згадує Андрій. У кінці, коли вони прощалися, слухач сказав: «Андрію, почни читати Біблію, прочитай її від початку до кінця, а Бог буде вести тебе».

Уранці, збираючи рюкзак у дорогу, пілот ніяк не міг знайти місце для Біблії. Юнак довго коливався, чи варто її брати з собою? Можливо, іншим разом? Але, врешті-решт, виклавши мамин торт, Андрій звільнив місце для Книги.

Початок стосунків

Так у 1993 році він уперше розгорнув Слово Боже. Прочитав першу книгу — Буття — і нічого не зрозумів. Хотів було закинути ідею з читанням, але раптом згадав, що пастор радив перед читанням Біблії завжди молитися, щоб Бог дав мудрість розуміти прочитане. Дуже нелегко далась Андрієві перша молитва, але бажання зрозуміти Слово Боже було сильнішим, ніж збентеження. «Боже, я не знаю, є ти чи ні, але мені сказали, що перед читанням Біблії потрібно помолитися про мудрість. І я благаю Тебе, дай мені мудрості, щоб я зрозумів, що ти хочеш сказати через цю Книгу», — цитує свою першу молитву чоловік. Андрій заново почав читати Біблію, але тепер завжди перед початком молився. Багато почало відкриватися, незрозуміле до цього ставало все більш зрозумілим. У ті дні, коли пілот забував помолитися, знову переставав розуміти те, що читав. Таким чином Андрій налагодив активне молитовне життя. І молився вже не лише перед читанням Писання, але й у різних життєвих ситуаціях. З'явилися перші досвіди з Богом. Андрій дуже хотів потрапити на море. Але можливості такої йому не світило: найближча відпустка припадала на весну, коли було ще надто холодно, а переносити відпочинок було суворо заборонено. Молодий чоловік вирішив довірити це питання Богові в молитві. Найнеочікуванішим чином через декілька місяців, коли він уже майже забув про своє бажання, раптом Господь відкрив юнакові можливість морського відпочинку саме в ті числа, про які він мріяв.

Криза

Через рік після того, як Андрій вперше розгорнув Біблію, він уже дочитував книгу Об'явлення. Закінчивши останній розділ, юнак поставив Біблію на полицю з твердим переконанням, що вже все знає. Проте через півроку він відчув себе розбитим і незадоволеним. Він реалізовував свою мрію життя — щодня дивився на землю «звисока», але навіть польоти вже не радували його. Повільно занурюючись у депресію,

юнак раптом згадав, як легко і радісно було йому на душі, коли він щодня читав з Божої Книги. Узявшись удруге читати Біблію, Андрій побачив, що багато чого не помітив. Під час повторного вивчення в молодого офіцера з'являлося все більше запитань. А головне — він зрозумів, що важливо не тільки читати, але й жити, як написано в цій Книзі. Але це було не так легко: служба, друзі, відрядження, веселі компанії — усе це змушувало часто йти на компроміси. Урешті-решт, Андрій стомився від роздвоєного життя. Йому здавалося, що Бог уже не простить його. Надто багато можливостей він проігнорував, і Господь уже просто не захоче мати з ним нічого спільного. Про те юнак вирішив, що все одно житиме за Божими Заповідями, хоча на спасіння вже не варто розраховувати, надії немає. Це дуже пригнічувало його.

Рятівний пістолет

У кожного офіцера є спеціальна картка, у якій вказується номер табельної зброї. За цією картою кожен отримує і здає свій пістолет. Але під час тривоги — чи то навчальної, чи то справжньої — картка стає просто юридичним документом, за яким тобі видадуть будь-яку вільну зброю. Після чергової такої тривоги в частині оголошили, що до завтрашнього шиккування всі повинні впорядкувати питання зі зброєю. Як виявилось, упорядкування відбувалося шляхом виправлення картки. Офіцер приходив на склад, йому видавали перший випадковий пістолет, після чого він зобов'язаний був переробити картку згідно з номером, що був позначений на зброї, і завірити печаткою начальника штабу. День наближався до кінця. Черга Андрія була ще далеко. Офіцер почав усвідомлювати, що начальство, ймовірно, вже збирається додому, а якщо він не встигне поставити печатку, то завтра зранку його буде чекати догана і наряд поза чергою. І Андрій іде на відчайдушний крок. Тут же, перебуваючи в черзі, він подумки укладає з Богом небезпечну угоду. «Господи, якщо Ти мене любиш і прощаєш, то дай мені пістолет мого

номеру. Я обіцяю, що буду жити зовсім по-іншому. Якщо ж я отримаю іншу зброю, то зрозумію, що більше не можу розраховувати на вічність. І в цьому лише моя провина», — молився тоді Андрій.

І ось підходить черга Андрія. Прапорщик дістає новий ящик з полиці, відкриває його і простягає молодому офіцеру перший, який потрапив до рук, пістолет. Той бере і відразу ж дивиться на номер — «MT230» — це був його пістолет... і переломний момент в житті Андрія. Віднині ніяких коливань. Юнак чітко знав, яким шляхом йому потрібно йти.

Мрія життя

«Йди» — найскладніше слово для Андрія. Він був тим, хто все життя мріяв літати. Не так-то просто взяти і відмовитися від мрії всього свого життя. Служба в армії ніяк не клеїться з новим рішенням офіцера. Щоб зрозуміти це, Андрію довелося пройти довгий шлях. А як же мрія?

Мрія продовжувала жити. І ось новий день. Новий політ. На дворі осінь — ніжна і тепла. Два вертольоти, немов дві невідомі пташки парили під хмарами. Незабаром вони почали знижуватися, ідучи паралельно один до одного. І ось вони вже на граничній висоті — 50 м над землею. Одного з них веде Андрій. А внизу розкинувся густий ледь пожовклый ліс. А спереду — спереду було видно поле. Повітря так і випромінювало свободу. І серце Андрія раптом йокнуло — ось вона, твоя мрія. «Чи справді це те, чого я хочу від життя, — подумалося тоді Андрієві. — Я тут — зверху, а там — внизу — люди, люди, чиї життя я можу зробити кращим».

Нова мрія

Тепер Андрій уже не мріє про польоти. У нього є нова мрія. Він допомагає людям жити повним здоровим життям, вказуючи на шлях, яким колись пройшов сам. Він є керівником християнського санаторію в одному з найкращих куточків західної України. Сьогодні Андрій уже не літає, але він дарує людям «крила».

Бідний банкір

Якось відома французька акторка організувала благодійний вечір, щоб зібрати пожертви для бідних. Підійшовши до одного з гостей — банкіра, вона простягнула йому тарілку, на якій лежали гроші, і попросила теж що-небудь пожертвувати.

— Мені нема чого дати, — сухо відповів банкір.

— Тоді беріть собі що-небудь звідси, адже я збираю для бідних, — запропонувала акторка.

Банкір почервонів, а весела акторка, сміючись, понесла свою тарілку далі.

А банкір справді був бідний. У нього багато чого не було: не було співчуття до жебраків, не було бажання допомогти їм вибратися з убогості. Проте християни повинні мати інший дух, вони мають бути готові поділитися останнім, щоб зменшити страждання близьких.

Золоті істини християнства

«Іноді читачі відриваються від книги повністю зміненими. Найгордовитіші розуми, і найтонші, і найделікатніші, і найпростіші, і найвеличніші підкоряються цій чарівності».

В. Гюго

Важливіше за перемогу

Для Олексія забіг почався вдало: він упевнено тримався другим. До фінішу було вже недалеко, як раптом він, озирнувшись назад, помітив, що хлопець, який біг за ним слідом, загубив взуття. Олексій зупинився, щоб допомогти товаришеві взутися. А той рвонув уперед і обігнав Олексія, відібравши в нього призове місце. Олексій був дуже засмучений. А тато, який усе це бачив, сказав:

— Я думаю, синку, ти — справжній лідер.

— Але я прибіг аж четвертим! — схлипнув Олексій.

— Ти поставив допомогу товаришеві вище за перемогу в спорті. Уміти творити добро, не думаючи про себе, — це найвища перемога, яку тільки може отримати людина, — сказав тато. — Я пишаюся тобою, синку!

Саме так повинні поводитися християни. У той час як інші прагнуть завоювати світову першість і отримати нагороду, нашим основним прагненням має бути любов до людей і бажання їм допомогти. Так виявляється в нашому житті Божа любов.

Антикризова інструкція

Євгенія КАРПЕНКОВА

Прочитай цей список і зателефонуй туди, куди тобі потрібно:

- Коли ти занепокоєний, телефонуй Матв.11:28-30.
- Коли ти впадаєш в депресію, телефонуй Псал. 26.
- Коли ти гордий та самовпевнений, телефонуй Пс. 18.
- Коли відчуваєш брак любові, телефонуй 1 Кор. 13.
- Коли ти не задоволений життям, телефонуй Кол. 3:12-17.
- Коли ти самотній, телефонуй Псал. 138.
- Коли ти в небезпеці, телефонуй Псал. 90; 120:3.
- Коли тобі сумно, телефонуй Івана 14.

- Коли ти пригнічений, телефонуй Римл. 8:31.
- Коли ти згрішив, телефонуй Псал. 50.
- Коли ти маєш сумніви, телефонуй Євр. 11.
- Коли тобі боязко, телефонуй Псал. 22.
- Коли тебе опановує страх вночі, телефонуй Псал. 4:9.
- Коли ти маєш егоїстичні наміри, телефонуй Псал. 67.
- Під час подорожі, телефонуй Псал. 120.
- Коли ти стикаєшся зі злобою, телефонуй Івана 15.
- Коли ти потребуєш схвалення, телефонуй Нав. 1.
- Коли ти потребуєш поблажливості, телефонуй Римл. 12.
- Коли тебе зраджують, телефонуй Псал. 26.
- Коли твій гаманець порожній, телефонуй Псал. 36.

Ми та наші діти

— Мамо, ми вчора гралися в пошту, і всі мешканці нашого селища отримали листи.
— А звідки вони у вас?
— Із шухляди твого письмового столу.

Після відвідин дитячого заняття в Церкві:
— Дідусю, це правда, що на зло потрібно відповідати добром?
— Так, онученя моє, правда.
— Тоді дай мені грошей на морозиво, а то я розбив твої окуляри.

Мати пекла млинці для своїх синів — п'ятирічного Артема та трирічного Льови. Хлопчики почали сперечатися про те, кому дістанеться перший млинець. Мати не забарилася скористатися нагодою, яка їй випала: «От якби Ісус сидів тут, Він би сказав: „Нехай мій брат отримає перший млинець. Я можу почекати“». Артем повернувся до свого молодшого брата та заявив: «Льово, ти будеш, як Ісус».

Хлопчик розмовляє з другом:
— Ти знаєш, я дуже переживаю.
— Чому?
— Коли тато купив нову машину, він продав стару.
— Ну то що?
— Мені сказали, що мама збирається купити нового хлопчика.

Двоє малят. Один запитує:
— Скільки років твоєму братові?
— Рік.
— Дивно, моєму цуцику теж рік, але він ходить удвічі краще за твого брата.
— І що тут дивного? У твого щеняти ж чотири ноги?!

Син запитує в мамі:
— Мамо, а що я народився вночі?
— Так.
— Сподіваюся, я тебе не розбудив?

Даруйте щастя

Ганна ВАПРОВА

Чи багато в нашому житті таких прекрасних хвилин, коли ми можемо зробити щось незвичайне для своїх коханих, коли серце чекає чогось нового, неочікуваного, красивого?

Різдво, Новий рік, День народження, 8 Березня — ці дні можна перерахувати на пальцях.

А далі? Сірі будні, що тягнуться один за одним безкінечною низкою. А іноді й ця невелика кількість свят проходить боком... Ми всі мріємо про щастя. Але чи робимо ми щось для того, щоб воно було в нашому житті щодня? І що таке щастя? Дорогі подарунки? Ресторани? Свічки і тиха музика? А можливо, це просто день, проведений з коханою людиною?

Півтора роки тому, 14 вересня, я вийшла заміж. Ми довго чекали цього заповітного дня і потім відзначали 14-те число кожного місяця. Звичайно, не завжди це виходило, але ми намагалися. Одного разу, 14 травня («нам було» 8 місяців, а я зовсім забула про цю дату), чоловік у цей час мав працювати за комп'ютером, а він — на порозі з оберемком великих жовтих тюльпанів! Він згадав про «наш день», коли я була у ванній, але вже було пізно і купити квіти було неможливо, він побіг у найближчий парк і нарвав з клумби мої улюблені квіти! Знаєте, чому саме вони —

улюблені? Тому що ще до всіх наших зустрічей і побачень, коли ми тільки-но могли здогадуватися про те, що наші серця шукають одне одного, ми з молодіжною групою поїхали на Поклінну гору, і він просто зірвав і подарував мені маленький жовтий тюльпан... Щастя — це не обов'язково каблучка з діамантами, лімузин і норкові шуби. Це ніжний погляд, маленький сюрприз, це просто мир і спокій у вашій сім'ї, і для цього зовсім не обов'язково чекати якоїсь визначної дати.

Приємні спогади...

Для того щоб подарувати щастя своїм близьким, зовсім не обов'язково мати багато грошей. Як і багато молодих сімей, ми пройшли через період, коли не було грошей, повноцінного харчування, період відчайдушної економії. Але наш досвід сюрпризів розпочався саме тоді. У той час ми подарували один одному просто рекордну кількість різноманітних листівок. А один зимовий вечір запам'ятався надовго. Я повертався додому в 25-градусний мороз. Жажливо замерз, але дбайли-

во зберігав у кишені пальта маленький букетик із сухих квітів, який купив за 10 гривень. Моя дружина розчулилася до сліз так, нібито я подарував їй мільйон червоних троянд. Цей маленький букетик був яскравою іскрою любові під час наших фінансових труднощів. Але це ще не все. Мене також очікував приємний сюрприз. Коли я зайшов на кухню, то побачив накрытий святковою скатертиною стіл. Це була романтична вечеря зі свічками. То нічого, що на столі були лише гречка і солоні огірки. Ці продукти ніколи в житті не здавалися мені такими смачними, як тоді... Відтоді минуло три роки, але щасливий вечір залишився в пам'яті назавжди.

Ваші близькі мають потребу в любові й увазі, турботі й ласці, у вашій творчості та фантазії. Задовольніть цю потребу і тоді вашій сім'ї не будуть страшні життєві незгоди.

Щастя... Зачароване, бажане, що затаємничене десь у глибині, у сяянні коханих очей, у загадковості такої рідної і милої усмішки. Подаруйте один одному щастя. Нехай воно назавжди залишиться з вами.

Мамині парфуми

Тоні Камполо розповів історію про свого друга Тедді Сталларда та його вчительку.

Місс Томпсон дуже хотіла подружитися з усіма своїми учнями, але полюбити Тедді їй було важко. З його особової справи вона довідалася, що хлопчик недавно втратив маму і що батько приділяє синові недостатньо уваги. Тедді завдавав їй клопоту більше за всіх: погано вчився й погано поводився.

На Різдво Тедді підніс своїй учительці подарунок. Вона розгорнула коричневий згорток, грубо обклеєний скотчем, і виявила в ньому півфлакону дешевих парфумів. Діти почали сміятися, але швидко замовкли, побачивши, що місс Томпсон відкриває флакон і наносить запашну рідину собі на зап'ястя й волосся.

— Який чудовий аромат! — захопилася вчителька, вдячно дивлячись на Тедді.

Того дня Тедді затримався після школи. Він підійшов до вчительки й тихо сказав:

— Місс Томпсон, ви пахнете, як моя мама.

Серце місс Томпсон розтануло. З того моменту вона стала по-іншому ставитися до своїх учнів, особливо до тих, хто відстає, і більше за всіх полюбила Тедді Сталларда. Під кінець року його успішність помітно підвищилася.

Через багато років на весіллі доктора медицини Тедді Сталларда місс Томпсон сиділа на місці матері нареченого.

Сухофрукти з родзинкою!

Правило номер один будь-якої дієти: «Нічого солодкого!» Але якщо на торт і тістечка давно накладено табу, то сухофрукти вважаються ледь не дієтичними продуктами. Однак проаналізуємо.

Лікарі-дієтологи вважають, що сушені фрукти в середньому втричі калорійніші, ніж свіжі. Проте голлівудські знаменитості включають їх у свій раціон поряд з пророщеною пшеницею, шпинатом і соком селери. Так Дженніфер Еністон починає ранок із чашки родзинок, а Дженніфер Лопес замінює ланч жменькою сухофруктів. Як же виходить, що 100 г родзинок, які за калорійністю дорівнюють шматку смаженого м'яса, не псують фігуру? Річ у тім, що сухофрукти не містять жирів і легко засвоюються організмом (для посилення ефекту їх краще запивати молоком або чаєм із трав). Солодкість сушеним дарам надають глюкоза й фруктоза. Вони значно корисніші для організму, ніж звичайний цукор. Крім того, чорнослив та інші сухофрукти пригнічують апетит, сприяючи впливають на травлення, покращують колір обличчя, зміцнюють нігті та волосся. «Але якими б корисними не були сухофрукти, їсти їх потрібно не більше

200-250 г на день», — попереджає дієтолог. У середньому в 100 г міститься близько 270 ккалорій, але всі сухофрукти по-різному впливають на фігуру й організм у цілому.

Чорнослив вважається найдієтичнішим. Крім того, сушена слива — чудовий антидепресант, вона допомагає організму подолати стрес.

Фініки в давнину були символом достатку і родючості, але включати їх до дієти варто обережно. У 100 г фініків міститься 305 ккалорій, а головне — надто багато вуглеводів, які легко засвоюються організмом. Проте фініки підвищують працездатність.

Цукати можна назвати сухофруктами умовно. Ідеться про сушені ананаси, манго, папайю й диню. Їх спочатку зацукровують в сиропі, а вже потім висушують. Передозування цукатів небезпечне: організм

починає викидати в кров велику кількість інсуліну й транспортувати калорії в жирові клітини. Виняток становить ананас — і сушений, і свіжий він розщеплює жири швидше, ніж це відбувається природним шляхом.

Інжир — лідер серед фруктів за кількістю клітковини, а заліза в ньому більше, ніж у яблуках. Але дуже захоплюватися ним не варто — вживання понад 7 штук на день призводить не лише до надмірної ваги, але й до мігрені.

Родзинки — один з найкалорійніших сухофруктів. Він зміцнює серце, очищає організм і навіть бореться з карієсом. Однак намагайтеся не перевищувати денної норми. Якщо ви страждаєте на виразку чи цукровий діабет, від родзинок краще відмовитися.

Будьте здорові!

КЕРОБ

— це солодкий «кавовий» порошок, який отримують із сушених плодів (стручків) субтропічної вічнозеленої рослини сімейства бобових — річкового дерева.

Керб містить багато натуральних харчових волокон, які позитивно впливають на мікрофлору кишечника. Рекомендують як замінник цукру і какао (шоколад).

Особливості кероба

По-перше, на відміну від какаобобів, керб солодкий сам по собі

й під час приготування солодощів не потребує додавання рафінованого цукру.

По-друге, керб містить у собі набір вітамінів і мінеральних речовин. Керб на 8% складається з протеїну і багатий на вітаміни А, В, В₂, і D. У ньому багато кальцію, фосфору, калію і магнію, а також заліза, міді, нікелю, барію та марганцю.

По-третє, керб значно знижує рівень холестерину. Його гіпохолестеринова здатність удвічі сильніша, ніж в інших харчових волокнах.

По-четверте, на відміну від кави і какао, керб не містить психотропних речовин: кофеїну та теоброміну, які є в шоколаді та викликають звикання й алергію.

Кофеїн впливає саме на мозок, стимулюючи почуття, жвавість і пильність. Кофеїн може передаватися з грудним молоком, тому вагітним жінкам рекомендується утримуватися від вживання кофеїну.

У кербі не міститься фенілтиламіну, що викликає мігрень, і хромаїну, який викликає алергію.

У кербі не міститься щавлевої кислоти, яка не дає організму засвоїти кальцій і цинк. Ці мінерали (кальцій і цинк) необхідні для того, щоб шкіра була здоровою. Щавле-

ва кислота в шоколаді може бути причиною прищів, що зазвичай з'являються у підлітків, які вживають багато шоколаду.

Керб містить великі вуглеводи і дубильні речовини.

Вуглеводи роблять керб клейким, здатним поглинати воду і діяти як згущувач. Дубильні речовини кероба зв'язують токсини, дезактивуючи їх.

Звичайно, керб — не панацея і не лікарський препарат. Ті, хто любить шоколад, можуть перейти на керб. У будь-якому кулінарному рецепті можна замінити какао порошок на керб.

Використання кероба в кулінарії

Керб використовується у випічці, пудингах, батончиках, тобто ним спокійно можна замінити шоколад або какао.

Порошок кероба використовують під час виготовлення як темної, так і білої глазури, не змінюючи оригінального кольору та запаху кінцевого продукту.

У плодах річкового дерева міститься також речовина, що називається «смола річкового дерева» або «камеда річкового дерева» і використовується як стабілізатор і згущувач.

ХЛІБ ЖИТНІЙ ІЗ СУХОФРУКТАМИ ТА ГОРІХАМИ

Інгредієнти:

- Дріжджі сухі — 1 ч. л.
- Борошно житнє — 300 г
- Цільнозернове борошно — 150 г
- Вода — 260 мл
- Цукор — 2 ст. л.
- Олія — 1 ст. л.
- Фундук — 40 г
- Родзинки — 50 г
- Курага — 50 г
- Чорнослив — 50 г

Спосіб приготування

З дріжджів, 100 г борошна, цукру і 100 мл води замісити тісто для опари. Можна замісити на режимі «ПІЦЦА» і увімкнути хлібопічку після 1 замісу. Залишити сходити в хлібопічці 1-1,5 години. Горіхи крупно порубати, курагу і чорнослив нарізати, все змішати з родзинками. До опари, що піднялася, додати решту борошна, воду, олію. Увімкнути заміс на 2-3 хвилини. Викласти тісто в миску і руками або міксером вмісити сухофрукти з горіхами. Повернути його в пічку, підігріти її 1 хвилину на режимі «ВИПІКАННЯ». Залишити тісто сходити на 2 години. Тісто не дуже підніметься. Увімкнути режим «ВИПІКАННЯ» на 50 хвилин.

ЦУКЕРКИ ІЗ СУХОФРУКТІВ

Інгредієнти:

- Чорнослив без кісточок — 100 г;
- Курага без кісточок — 100 г;
- Фініки без кісточок — 100 г;
- Будь-які мелені горіхи або печиво — 4 ст. л.

Приготування:

1. Сухофрукти помити, залити гарячою водою на 10 хвилин.
2. Воду злити, а сухофрукти перемолоти в блендері або пропустити через м'ясорубку.
3. З отриманої маси зробити невеличкі кульки, величиною з грецький горіх.
4. Обваляти отримані цукерки в подрібнених мигдальних пластівцях або в меленому печиві.
5. Поставити в холодильник на 30 хвилин — і можна подавати до столу.

Солдатський плащ

Якось солдат запитав старця, чи прощає Бог грішників. І старець відповів:

— Скажи мені, солдате, яки плащ твій порвався, ти б викинув його?

Солдат відповів: — Ні. Я його лагоджу й продовжую носити.

Старець сказав: — Якщо ти піклуєшся так про свій плащ, невже Бог не буде милосердним до Своєї дитини?

Заочна біблійна школа

Дорогий друже!

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати Заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
 - «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
 - «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
 - «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
 - «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
 - «Формула життя» (уроки для підлітків і молоді) рос. мовою;
 - «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя) рос. мовою.
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Заяви надсилайте за адресою:

04071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси

Християнський радіотелецентр

«ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас на Першій програмі Українського радіо:

Субота 17:30 — 17:45
Неділя 08:55 — 09:00

Другій програмі Українського радіо
«Промінь» (FM 105):

Понеділок 11:55 — 12:00
Вівторок 18:15 — 18:30

04071, Київ-71, а/с 36,
«Голос Надії»

П'ять уроків журавлів

Зграя журавлів у небі завжди була ознакою приходу весни, а також — представником зими. Їхній політ — це більш ніж чудовий символ. Усе, що роблять журавлі, наповнене змістом, і ми, люди, можемо навчитися від них справді мудрих речей.

1. Кожний журавель, махаючи крильми, допомагає піднятися журавлю, який летить за ним. Журавель, який летить за ним, докладає на 71% менше зусиль, ніж якби він злітав сам.
Значення: люди, котрі рухаються в одному напрямку і розділяють одну й ту ж мету, можуть досягти її значно швидше.

2. Якщо один журавель віддаляється від зграї, він намагається повернутися назад.

Значення: значно легше робити щось разом, ніж самому.

3. Коли журавель-лідер стомлюється, він перешиковується, роблячи коло, і летить позаду зграї. Наступний журавель стає лідером.
Значення: співробітництво і взаємозалежність дають можливість керувати, а також відпочивати.

4. Журавлі, що летять останніми, видають специфічні звуки і тим самим мотивують тих, що летять перед ними, зберігати швидкість польоту.

Значення: Підбадьорення сприймається як стимул. Необхідно бути впевненим, що нашим покликанням є підбадьорення, а не розчарування.

5. Коли один із журавлів хворий, виснажений, поранений або падає, інші два залишаються з ним до тих пір, поки він не видужає чи не помре. Потім вони наздоганяють зграю або приєднуються до іншої.

Значення: час від часу кожен з нас має потребу в підтримці та допомозі.

Ми повинні бути єдиними з Богом та один з одним, підтримуючи інших у тяжкі хвилини!

«Скарбничка» — найбільша знахідка для вашої дитини! Щомісячна газета для дітей, у якій на вас чекають безліч пригод, цікавих завдань, ребусів та дивовижних розповідей.

«Флешка» — альтернатива, що завжди з тобою. Життя ставить перед тобою безліч запитань, відповіді на які складно, а то й неможливо знайти? Ми не претендуємо на вичерпні відповіді, але знаємо, де їх можна знайти! Молодіжна газета виходить раз на 2 місяці.

«Моя здоровая семья» — газета для всієї родини. Щомісячний poradnik для вашої сім'ї та вашого здоров'я. Тут ви знайдете рецепти здорової їжі до вашого столу, поради щодо профілактики багатьох захворювань та кваліфіковані поради християнських психологів.

«Ознаки часу» — стеж за компасом життя. Щоквартальний журнал, який розглядає основні події нашого буття в біблійній перспективі майбутнього. Тут ви знайдете цікаві факти, незвичні погляди на історичні події та практичні висновки для сучасного життя. Відтепер у новому форматі на 48 сторінок!

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»
Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Євген Кучерявенко
Над номером працювали: Яна Хорошун
Богословська експертиза: докторант богослів'я Ігор Корешук
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Людмила Шаповал, Ганна Борисовська
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003

